

"Skoro vam je vreme da krenete, drugarice", reče on Džuliji. "Čekajte. Bokal je još uvek dopola pun."

On napuni čaše i podiže svoju, držeći je za nožicu.

"Za šta ćemo ovom prilikom?" upita, još uvek s onom nijansom ironije. "Za zbrku u redovima Policije misli? Za smrt Velikog Brata? Za čovečanstvo? Za budućnost?"

"Za prošlost", reče Winston.

"Prošlost je važnija", ozbiljno se složi O'Brajen. Ispiše; trenutak zatim Džulija se diže da pođe. O' Brajen skide s vrha ormara neku kutijicu i dade joj pljosnatu belu tabletu da stavi na jezik. Reče joj da je važno ne mirisati na vino; liftbojevi su veoma vešti da primete i najmanje sitnice. Čim se vrata sa njom zatvoriše, on kao da zaboravi da ona uopšte postoji. Pođe još korak-dva svojom putanjom, zatim stade.

"Treba da sredimo još neke detalje", reče. "Pretpostavljam da imate neko skrovište?"

Winston mu ispriča o sebi iznad Čeringtonove radnjice.

"Poslužiće za prvo vreme. Kasnije ćemo vam udesiti neko drugo mesto. Veoma je važno često menjati skrovište. U međuvremenu ću vam poslati jedan primerak knjige" - čak i O'Brajen, primeti Winston, izgovara tu reč kao da je napisana kurzivom - "Goldštajnovе knjige, razume se, što pre budem mogao. Može proći i nekoliko dana pre nego što dođem do nje. Nema mnogo primeraka, kao što već možete i zamisliti. Policija misli ih pronalazi i uništava skoro isto onako brzo koliko je mi šampamo. To ne smeta mnogo. Knjiga je neuništiva. Ako bi uništili i poslednji primerak, bili bismo u stanju da je reprodukuјemo gotovo doslovce. Nosite li tašnu sa sobom na posao?" dodade on.

"Da, redovno."

"Kakva je?"

"Crna, veoma iznošena. Sa dva kaiša."

"Crna, dva kaiša, veoma iznošena - dobro. Jednog dana u prilično bliskoj budućnosti ne mogu vam reći tačan datum - u jednom tekstu koji će vam se dati u rad biće jedna pogrešno otkucana reč. Tražićete da vam daju čist tekst. Sutradan ćete poći na posao bez tašne.

Tokom tog dana, na ulici, prići će vam jedan čovek, dotaći će vas po ramenu i reći "Izvinite, mislim da ste ispustili tašnu." U tašni koju će vam dati nalaziće se Goldštajnova knjiga.

Vratićete je za četrnaest dana."

Za trenutak su obojica ćutali.

"Ostalo vam je još nekoliko minuta pe nego što treba da odete", reče O'Brajen. "Srešćemo se - ako se uopšte sretnemo..."

Winston ga pogleda. "Tamo gde nema mraka?" reče oklevajući.

O'Brajen klimnu glavom bez i najmanjeg traga iznenađenja. "Tamo gde nema mraka", reče, kao da je prepoznao aluziju. "A u međuvremenu, da li biste šta želeli da kažete pre nego što odete? Neku poruku? Neko pitanje?"

Winston razmisli. Činilo mu se da više nema šta da se pita; još manje mu je bilo do bombastih fraza. Umesto bilo čega što bi imalo kakve veze sa O'Brajenom ili Bratstvom, u glavu mu dođe neka kombinovana slika mračne sobe gde mu je majka provela poslednje dane, sobička iznad Čeringtonove radnje, staklenog pritiskača i gravire u okrivu od ružinog drveta. Skoro i ne razmišljajući, on reče:

"Da li ste možda nekad čuli jednu staru pesmicu koja počinje: "Narandža i limun, kaže sveti Šimun?"

O'Brajen ponovo klimnu glavom. Zatim, s nekom ozbiljnom učtivošću odrecitova celu strofu: Narandža i limun, kaže sveti Šimun;

Duguješ mi farting, kaže sveti Martin;